

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

29 Ὀκτωβρίου 2006
Κυριακή Ζ΄ Λουκᾶ (Λουκ. 8, 41-56)

Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ ἰατρὸς τῆς ἀνθρώπινης υπάρξεως· καὶ στὴν ψυχὴ καὶ στὸ σῶμα. Καὶ στὰ δύο θαύματα τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, δηλαδή τὴ θεραπεία τῆς γυναικὸς μὲ τὸ μακροχρόνιο πρόβλημα καὶ τὴν ἀνάσταση τοῦ κοριτσιοῦ, περιγράφεται ἡ ἐπέμβασή Του μὲ τὴν ιδιότητα τῆς ἰατρικῆς.

Προσεγγίζοντας αὐτὴν τὴν ιδιότητα τοῦ Χριστοῦ, εἰσπράττουμε τὰ δύο βασικὰ προσόντα Του. Πρῶτο τὴν ἀπεριόριστη ἀγάπη Του, πὺ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς δὲν μπορεῖ νὰ κατανοήσῃ. Γιατὶ ὁ Χριστὸς «μᾶς ἀγαπάει ὅσο δὲν τὸ βάζει ὁ νοῦς μας» καὶ ἐνδιαφέρεται γιὰ μᾶς ὅσο δὲν τὸ ἔχουμε φανταστεῖ.

Ὁ Χριστὸς ὡς ἄνθρωπος ἔχει ἐμπειρία τοῦ πόνου καὶ ἀντιμετώπισε καθημερινὰ τὴν ἀρρώστια. Καὶ ὡς Θεὸς «εἶναι ὁ ἐπίσημα ἐξουσιοδοτημένος μὲ τὴν ἀποστολὴ νὰ μᾶς λυτρῶσῃ ἀπὸ τὸν πόνο». Νὰ μᾶς γιατρέψῃ ὡς ὁ μοναδικὸς ἰατρός. Ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία παίρνει τὰ λόγια τοῦ ἀποστόλου Ἰωάννου ὅτι «Αὐτὸς» δηλαδή ὁ Χριστὸς, «εἶναι θῦμα, πὺ μὲ τὸ αἷμα Του ἐξιλεώνει τὸ Θεὸ γιὰ τὶς ἀμαρτίες μας, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὶς ἀμαρτίες ὅλου τοῦ κόσμου...». Καὶ τὰ μετατρέπει σὲ ὕμνο δοξολογίας, πὺ ψάλλει καθημερινὰ στὸ Ναό. «Ὁ αἴρων τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου· ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ αἴρων τὰς ἀμαρτίας τοῦ κόσμου».

Δεύτερον προσὸν τοῦ Χριστοῦ ὡς ἰατροῦ εἶναι ἡ δύναμη νὰ μπορεῖ νὰ κάνει τὰ πάντα. Ἔτσι, δὲν ὑπάρχει κάτι πὺ νὰ μὴν μπορεῖ καὶ τίποτε δὲν στέκεται ἐμπόδιο στὴ δική Του δύναμη. Γιατὶ λειτουργεῖ ὡς Θεός, μὲ ὅ,τι συνεπάγεται αὐτό, γι' αὐτὸ μπροστὰ στὴ θεϊκὴ βούληση τὰ πάντα ὑποχωροῦν καὶ σβῆνουν.

Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη καὶ ἰδιαιτέρως στὸ βιβλίο τοῦ πολυάθλου Ἰώβ, ὁ Θεὸς παρουσιάζεται ὡς ὁ δυνατὸς πὺ μπορεῖ νὰ πράξῃ τὰ πάντα. Τίποτε δὲν ἀντιστέκεται στὴ δύναμή Του. «Γνωρίζω» λέγει τὸ κείμενο «ὅτι δύνασαι νὰ πράξεις τὰ πάντα καὶ δὲν ὑπάρχει γιὰ Σένα τίποτε πὺ νὰ μὴν μπορεῖς νὰ τὸ κάνεις...».

Μὲ τὰ δύο αὐτὰ προσόντα, τοῦ ἰατροῦ πὺ ἀγαπάει καὶ τοῦ ἰατροῦ πὺ μπορεῖ νὰ κάνει τὰ πάντα, ὁ Χριστὸς πορεύεται στὴν ἐγκόσμια ζωὴ Του. Ὅ,τι καὶ ἂν κάνει, ἐκφράζει ὅχι μόνο τὴν παντοδυναμία Του, μὰ κυρίως τὴν ἀγάπη Του. «Μᾶς ἀγαπάει κι ἐπειδὴ μᾶς ἀγαπάει, γι'

αὐτὸ δείχνει τὴ δύναμή Του στὸν κόσμον».

Ἄρα λοιπὸν ὁ Χριστὸς ἔρχεται ὡς ὁ ἰατρὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας. Αὐτὸς δὲ «δὲν κάνει διαγνώσεις, δὲν γράφει συνταγές, δὲν ὀρίζει θεραπείες». Κάνει κάτι πολὺ σπουδαιότερο καὶ ὠφελιμότερο· δίδει στὸν ἄρρωστο τὴ δική Του δύναμη. Τὸν ἑαυτὸν Του! Τὸ καταγράφει ἄλλωστε στὸ Εὐαγγέλιό του ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς στὴ θεραπεία τῆς αἰμορροούσης γυναικός. Νὰ τι λέγει, ἀναφέροντας τὰ ἴδια λόγια τοῦ Χριστοῦ: «Ἐγὼ κατάλαβα πὼς βγήκε δύναμη ἀπὸ πάνω μου!».

Εἶναι συγκλονιστικὸ τὸ γεγονὸς πὼς ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς γίνεται ὁ ἰατρὸς γιὰ τὶς ψυχές καὶ τὰ σώματά μας. Καὶ ἀκόμη περισσότερο, γίνεται ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς μας. Ἀπὸ τὴ δική Του ζωὴ παίρνουμε τὶς ἀναγκαῖες δυνάμεις καὶ τὰ ἀπαραίτητα στηρίγματα, γιὰ νὰ οἰκοδομήσουμε τὴ δική μας.

Ὁ Χριστὸς πρὸ πάντων γνωρίζει ἄριστα πὼς στὸν ἄνθρωπο κεντρικότερο καὶ καθοριστικὸ ρόλο παίζει ὁ ψυχικὸς κόσμος του. Γι' αὐτὸ πάντα ἀπευθύνεται σ' αὐτὸν καὶ κατοπινὸ στὸ σῶμα. Δίδει πρῶτα τὴν γιαντρειὰ στὴν ἄρρωστη ψυχὴ καὶ ὕστερα στὸ ἄρρωστο σῶμα.

Ἡ ψυχὴ λοιπὸν ποὺ κινεῖ τὸ σῶμα καὶ τὸ καθοδηγεῖ, πρέπει νὰ στέκει ζωντανὴ καὶ ὑγιής. Ἐὰν εἶναι ἄρρωστη ἢ πεθαμένη, τότε καὶ τὸ σῶμα θὰ εἶναι τὸ ἴδιο. Μπορεῖ τὸ σῶμα νὰ φαίνεται ὑγιὲς καὶ ζωντανό, νὰ τρώει, νὰ πίνει, νὰ κινεῖται, μὰ στὴν οὐσία συμβαίνει τὸ ἀντίθετο, ἀφοῦ ἡ ψυχὴ εἶναι ἄρρωστη ἢ νεκρή.

Ποιὸς θὰ παράσχει τὴ ζωὴ καὶ θὰ κάνει ὑγιή τὴν ψυχὴ; Μὰ «ὁ Χριστὸς ποὺ εἶναι ἡ ζωὴ καὶ ἡ Ἀνάσταση». Κι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὸ ξεχνοῦμε. Ἔτσι δὲν παρατᾶμε τὴν ψυχὴ μας σὲ κακὴ κατάσταση· δὲν θ' ἀφήνουμε νὰ φεύγει ἀπ' αὐτὴ τὴ ζωὴ ἄρρωστη ἢ νεκρή. Γιατί τότε δὲν θὰ προσδοκοῦμε «Ἀνάστασιν ζωῆς» ἀλλὰ «Ἀνάστασιν κρίσεως».

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὅταν εἴμαστε ἄρρωστοι, φυσικὰ θὰ ἀπευθυνθοῦμε στὸν ἰατρό, στὴν ἐπιστήμη. Ἀλλ' ὅμως μὴν ξεχνοῦμε πρῶτα ἀπ' ὅλα νὰ ζητοῦμε τὴ δύναμη καὶ τὴν χάρι τοῦ μεγάλου μας ἰατροῦ, τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ δικός μας ἰατρός, ποὺ μᾶς ἀγαπάει καὶ δίνει τὴ δική Του δύναμη γιὰ τὴ δική μας ἐνδυνάμωση καὶ γιαντρειά. Καὶ τὴν ὥρα τοῦ πόνου, τῆς ἀρρώστιας, ἡ δική Του παρουσία εἶναι καθοριστικὴ. Αὐτὸ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ ἀμφισβητήσῃ.

Ἄν λοιπὸν ἄρρωστήσουμε, ἔχουμε τὸν Χριστό. Ἄν μᾶς βρεῖ ὁ θάνατος καὶ φεύγουμε γιὰ τὴν αἰωνιότητα, «ἔχουμε ζωὴν τὸν Χριστό». Ἄν φοβόμαστε τὶς σωματικὲς ἀρρώστιες, καλύτερα νὰ φροντίζουμε, ὥστε νὰ μὴν ἄρρωστήσουμε τὴν ψυχὴν μας. Μὴν πεθάνῃ καὶ νεκρωθεῖ!

Καὶ τέλος ὅταν ἔλθει ἡ ὥρα μας ν' ἀναχωρήσουμε ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμον, νὰ εἴμαστε ἔτοιμοι μὲ μετάνοια καὶ κάθαρση ἐσωτερικὴ γιὰ «νὰ ἴναι ἡ ψυχὴ μας ζωντανή». Γιατὶ τελικὰ ὅλοι μας ἐπιθυμοῦμε ἐκεῖ πὸς θὰ πᾶμε, νὰ βροῦμε ἀνάπαυση καὶ νὰ περιμένουμε Ἀνάσταση καὶ Ζωή.

Ἀρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]